

Η γνήσια αγάπη αναγνωρίζεται από την διάθεση

Η

επίγνωση και η αναγνώριση της ιερότητας του νόμου του Θεού των εντολών και των θεσμών της Εκκλησίας και η τήρησή τους με έμπρακτη θυσία, είναι το ασφαλέστερο τεστ για το πόσο αληθινά και γνήσια πιστεύουμε και αγαπάμε τον Θεό.

Μια τέτοια αφορμή για να αξιολογήσουμε την γνησιότητα της πίστης μας και της αγάπης μας στο Θεό είναι η ιερή περίοδος της νηστείας των Χριστουγέννων, που αρχίσε στις 15 Νοεμβρίου.

Ένα φωτεινό παράδειγμα ηρωικού φρονήματος:

«Ήταν άνθρωπος του Θεού. Τον έλεγαν Μιχάλη Ζιάκα. Το 1948-49 ήταν στρατιώτης. Και βρισκόταν στις επιχειρήσεις του Γράμμου. Εκεί ο λόχος του είχε μείνει μία εβδομάδα ολόκληρη χωρίς ανεφοδιασμό. Υπόφεραν πολύ τα παιδιά από πείνα, ασιτία και εξάντληση. Μα κάποτε έφθασαν και τα τρόφιμα. Ψωμί καλό, κουραμάνα και κρέας μαγειρεμένο, έτοιμο. Μπήκαν στην σειρά, ένας-ένας, και έπαιρναν πρώτα την κουραμάνα και μετά το κρέας στην караβάνα!

Ήρθε και η σειρά του Μιχάλη να πάρει το φαγητό. Πλησιάζει στο διανομέα και του λέει:

-Μπορείς να μου δώσεις αντί για κρέας λίγες ελιές;

-Τι; Ελιές; Γιατί ελιές; Αφού έχει κρέας!

Απάντησε ο Μιχάλης:

-Να φάω κρέας, να μαγαρίσω την Παρασκευή;

Κάθεται λοιπόν ο Μιχάλης ανάμεσα στους άλλους στρατιώτες. Εκείνοι τρώνε κρέας. Ο Μιχάλης ελιές. Και τον κοροϊδεύουν. Γιατί έκαμε τον σταυρό του. Γιατί είναι κουτός. Γιατί, ενώ μπορεί να φάει κρέας –και μάλιστα μετά από τέτοια πείνα–, τρώει ελιές! Λένε πολλά. Ο Μιχάλης σιωπά.

Ξαφνικά όμως, ενώ έτρωγε και συνέχιζαν να τον κοροϊδεύουν, πέφτει λίγα μέτρα πιο πέρα μια οβίδα! Σηκώθηκε σύννεφο η σκόνη στον αέρα. Έτρεξαν άλλοι στρατιώτες να ιδούν, τι είχε συμβεί. Και βρήκαν τους δύο στρατιώτες νεκρούς. Και τον Μιχάλη να σηκώνεται από χάμω και να τινάζει τα ρούχα του από τα χώματα!

Πέρασαν χρόνια. Ο Μιχάλης Ζιάκας είναι ένα φτωχός τσοπάνης στο χωριό του. Ζει, όπως πάντα, με ευσέβεια.

Μια Παρασκευή, παρέα με άλλους φτωχούς τσοπάνηδες κάθισαν να φάνε. Έβγαλε από το σακκούλι του λίγο ψωμί και έτρωγε. Και από το παγούρι του έπινε λίγο νερό να μαλακώνει το ψωμί στο στόμα του.

Ένας από τους τσοπάνηδες προσφέρθηκε τότε να του δώσει λίγο τυρί για προσφάι. Του λέει ο Μιχάλης:

-Δεν μαγάρισα την Παρασκευή, μια εβδομάδα νηστικός στον Γράμμο, και θα την μαγαρίσω τώρα;

Και διηγήθηκε την ιστορία.

Θέλει συζήτηση, ότι τον Μιχάλη τον έσωσε ο Χριστός, επειδή σεβάστηκε την ημέρα που σταυρώθηκε για μας;

Ω Χριστέ μου, πόσο εύκολα μαγαρίζουν μερικοί την ψυχή τους! **Μακάρι τέτοια παραδείγματα να μας εμπνέουν ήθος και φρόνημα...**

«Κατεύθυνον τα διαβήματά μου»

Αρχιμ. Σάββα Δημητρέα

Πηγή: xristianos.gr